

Joel C. Rosenberg

Uur der
waarheid

MOZAÏEK | THRILLER

Vur der waarheid

Voor de gevangen en wreed behandelde bevolking van Syrië – met name die in
Damascus – die verlangt naar vrijheid.

Joel C. Rosenberg

Uur der
waarheid

MOZAÏEK | THRILLER

Van Joel C. Rosenberg verschenen eerder bij Uitgeverij Mozaïek:

De laatste Jihad De Twaalfde Imam

De laatste dagen Operatie Teheran

Het Ezechiëlscenario

De Tempelcodex

De eindstrijd

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers onder de titel *Damascus Countdown*

Vertaling: Daniëlle Langerak

Vormgeving omslag: Bas Mazur

Layout/dtp binnenwerk: Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9439 8

NUR 342

Engelstalige uitgave © 2013 Joel C. Rosenberg

Nederlandse uitgave © 2013 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Personages

Amerikanen

David Shirazi (alias Reza Tabrizi) – CIA-agent
Marseille Harper – lerares, vriendin van David Shirazi
Jack Zalinski – hooggeplaatst medewerker, CIA
Eva Fischer – agente CIA/NSA
Roger Allen – directeur CIA
Tom Murray – onderdirecteur operaties CIA
William Jackson – president van de Verenigde Staten
Daniel Montgomery – Amerikaanse ambassadeur in Israël
Marco Torres – leider Bijzonder Bijstandsteam van de CIA
Nick Crenshaw – agent Bijzonder Bijstandsteam van de CIA
Steve Fox – agent Bijzonder Bijstandsteam van de CIA
Matt Mays – agent Bijzonder Bijstandsteam van de CIA
Dr. Mohammad Shirazi – cardioloog, vader van David Shirazi
Chris en Lexi Vandermark – pas getrouwd stel, schoolvrienden van
Marseille Harper

Iraniërs

Dr. Alireza Birjandi – vooraanstaand wetenschapper in de sjiitische
eschatologie
Najjar Malik – voormalig wetenschapper Iraanse Organisatie voor
Atoomenergie
Ayatollah Hamid Hosseini – Hoogste Leider
Ahmed Darazi – president van Iran
Mohsen Jazini – commandant Iraanse Revolutionaire Garde, assistent
van de Twaalfde Imam
Jalal Zandi – kernwetenschapper
Javad Nouri – persoonlijk assistent van ayatollah Hosseini en de
Twaalfde Imam
Ali Faridzadeh – minister van Defensie
Ibrahim Asgari – commandant van VEVAK, geheime politie

Daryush Rashidi – directeur Iran Telecom, assistent van de Twaalfde Imam

Abdol Esfahani – onderdirecteur Iran Telecom, assistent van de Twaalfde Imam

Firouz Nouri – leider van een Iraanse terroristische groepering

Rahim Yazidi – lid van Firouz Nouri's groepering

Navid Yazidi – lid van Firouz Nouri's groepering

Dr. Mohammed Saddaji – kernwetenschapper (overleden)

Israëli's

Asher Naphtali – minister-president van Israël

Levi Shimon – minister van Defensie

Zvi Dayan – directeur Mossad

Gal Rinat – agent Mossad

Tolik Shalev – agent Mossad

Anderen

Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali – de Twaalfde Imam

Iskander Farooq – president van Pakistan

Gamal Mustafa – president van Syrië

Youssef Hamdi – generaal Syrische luchtmacht

Opmerkingen van de auteur:

- *Uur der waarheid* is een fictief werk. Alle echt bestaande personen, gebeurtenissen, instellingen, organisaties en locaties die in dit boek voorkomen zijn op een fictieve manier gebruikt. Alle andere elementen zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver.
- In Teheran (Iran) is het anderhalf uur vroeger dan in Jeruzalem en achtenhalf uur vroeger dan in New York en Washington.

Proloog

Uit Operatie Teheran

Qom, Iran

Eindelijk stopte de taxi voor de Jamkaranmoskee. David betaalde de chauffeur en vroeg hem een paar minuten aan de kant van de weg te wachten. David keek naar de mensen die om de moskee heen liepen, maar zag Javad nog niet.

Het gebouw met de enorme turkooizen koepel in het midden, de kleinere groene koepels ernaast en de twee prachtig geschilderde minaretten die overal bovenuit staken, was prachtig. Deze plek, die sinds de tiende eeuw – toen een sjiiitische geestelijke genaamd Sheikh Hassan Ibn Muthlih Jamkarani bezocht zou zijn door de Twaalfde Imam – werd vereerd, was ooit landbouwgrond geweest. Nu was het een van de drukst bezochte toeristische trekpleisters van Iran.

De afgelopen paar jaar hadden Hosseini en Darazi miljoenen geïnvesteerd in de renovatie van de moskee en zijn faciliteiten, en in de aanleg van een prachtige meerbaanssnelweg tussen de moskee en het centrum van Qom, en tussen de moskee en Teheran. Beide leiders bezochten de moskee regelmatig, en er waren talloze boeken, televisieprogramma's en documentaires verschenen over deze plaats. Nadat de Twaalfde Imam er was verschenen, vlak voordat hij zich aan de rest van de wereld had openbaard, en na het gerucht dat een klein meisje dat nooit had kunnen praten door de Mahdi was genezen nadat ze de Jamkaranmoskee had bezocht, bleven de bezoekersaantallen stijgen.

David keek naar de tientallen bussen met pelgrims, die aankwamen, hun passagiers en gidsen lieten uitstappen en vervolgens naar de parkeerplaats reden, terwijl andere bussen hun passagiers ophaalden en naar huis brachten. Honderden mensen arriveerden en vertrokken. Er waren enkele geüniformeerde politieagenten aanwezig, maar alles leek rustig en ordelijk te verlopen.

Het was een verstandige keuze geweest van Javad Nouri om hier af

te spreken, want als er iets gebeurde, waren er honderden getuigen.

Plotseling voelde David iemand op zijn schouder tikken.

Hij draaide zich om en keek in het gezicht van Javad Nouri, die vergezeld was door zes bodyguards in onopvallende kleding.

‘Fijn u weer te zien, meneer Tabrizi.’

‘Aha, meneer Nouri. Ik ben blij u te zien,’ zei David. Hij vroeg zich af of Javad en zijn team de gevechtsvliegtuigen hadden gezien.

‘Heb je een goede reis gehad?’

‘Prima,’ zei David.

‘Ben je hier voor het eerst?’

Dat leek op dit moment een vreemde vraag.

‘Ik schaam me ervoor, maar ik moet zeggen dat dit inderdaad de eerste keer is.’

‘Ik zal je wel een keer rondleiden.’

‘Dat lijkt me erg leuk.’

Javad keek naar de doos in Davids handen.

‘Is dat het pakket dat we verwachtten?’

‘Ja,’ zei David, ‘maar we hebben een probleem.’

‘Wat is er dan?’

David keek om zich heen en zag dat er nog een aantal bodyguards in een cirkel om hen heen stond. Er stond ook een grote witte SUV bij de hoek, met een beveiliging die het achterportier openhield. Daarvoor stond nog een SUV, waarschijnlijk voor de beveiligers. Achter de witte auto stond een derde.

‘De meeste telefoons zijn beschadigd en onbruikbaar,’ vertelde David terwijl hij de kapotte doos aan Javad gaf. ‘Er moet iets zijn gebeurd tijdens het vervoer.’

Javad begon te schelden en er verscheen een donkere uitdrukking op zijn gezicht. ‘We hebben ze nodig!’

‘Dat weet ik.’

‘Wat moeten we doen?’

‘Ik kan teruggaan naar München om nieuwe te regelen. Dat wilde ik ook doen, maar...’

‘Maar Esfahani zei dat je het land niet mocht verlaten.’

‘Nou ja, ik...’

‘Ik weet het, ik weet het. Moge Allah me bijstaan. Esfahani is een

idiot. Als hij niet de neef van Mohsen Jazini was, zou hij hier niet bij betrokken zijn geweest.'

'Wat wilt u dat ik doe, meneer Nouri?' vroeg David. 'Daar gaat het om: wat u en de Beloofde willen. Ik hoop dat u weet dat ik alles zal doen om mijn heer te dienen.'

Plotseling hoorde hij piepende remmen achter zich. Vanaf dat moment leek alles in slow motion te gaan. Hij hoorde een scherp-schutterspistool en een van Javads bodyguards viel op de grond.

Beng, beng!

Nog twee van Javads mannen vielen neer. Toen werd Javad zelf in zijn rechterschouder geraakt. Het bloed stroomde uit zijn schouder en hij wankelde.

David wierp zichzelf boven op Javad om hem te beschermen tegen de regen van kogels terwijl de ene bodyguard na de andere op de grond viel.

Hij draaide zijn hoofd om te zien waar de kogels vandaan kwamen. Hij zag bussen en taxi's. Hij zag mensen schreeuwen en vluchten. Toen zag hij een wit busje aankomen. Het zijportier was open. Hij zag drie pistolen. Nu haalde een Iraanse politieagent zijn revolver tevoorschijn en hij beantwoordde het vuur. Twee agenten in burger schoten met machinegeweren op het busje terwijl het wegreed, tussen het verkeer door zigzagde en om de bocht verdween.

David hoorde de ene oorverdovende explosie na de andere. Hij keek naar de bergen en zag enorme vuurballen en rookwolken, en de Israëliëse gevechtsvliegtuigen die in de wolken verdwenen. De grond schokte hevig en de minaretten begonnen te wankelen. Opnieuw begonnen de mensen te schreeuwen; ze renden door elkaar heen terwijl de eerste toren langzaam omviel, gevolgd door de tweede, en plotseling spleet de turkooizen koepel van de moskee in tweeën.

David bedekte zijn hoofd en beschermde Javad ook. Toen draaide hij zich om en keek naar het slagveld. Overal lagen mensen op de grond. Sommigen waren dood. Anderen waren alleen gewond. David draaide Javad om en zag dat hij onder het bloed zat. Zijn ogen waren wijd opengesperd, maar hij haalde nog wel adem.

'Javad, kijk me eens aan,' zei David zacht. 'Het komt goed. Blijf naar me kijken. Ik ga voor je bidden.'

Even keek Javad David aan. Zijn lippen vormden de woorden 'dank je wel'. Toen sloot hij zijn ogen. David riep om hulp. 'Kan iemand me helpen? Mijn vriend heeft hulp nodig!'

Plotseling scheerden er vier gevechtsvliegtuigen over de moskee. Ze vlogen zo laag dat de meeste mensen in een reflex ineenkrompen. Dat deed David, die even verbaasd was deze toestellen te zien, ook. De mensen juichten omdat ze aannamen dat het Iraanse piloten waren die oefenden voor een confrontatie met de zionisten. De media waren tenslotte vol van geruchten over aanvallen, hoewel de Mahdi keer op keer zei dat hij vrede en rechtvaardigheid nastreefde. David zag echter dat dit geen Russische MiG-29's waren. Het waren ook geen oude Amerikaanse F-4 Phantoms, die voor de Revolutie door de sjah waren gekocht. Dit waren F-16's. Ze waren niet gestuurd door president Jackson. Dat kon maar één ding betekenen: de oorlog die iedereen vreesde was uitgebroken.

1

Qom, Iran

David wist dat een van de grootste kerncentrales van Iran – die in Fordow – op een paar kilometer afstand aan de andere kant van de bergen lag, en inderdaad hoorde hij nog geen seconde later de oorverdovende explosies: de ene na de andere, snel achter elkaar. Hij draaide zich om en zag enorme ballen van vuur en rookwolken naar de hemel reiken en de vier Israëliëse gevechtsvliegtuigen verdwenen in de wolken.

Toen dook een tweede aanvalsteam achter hen naar beneden. Nog vier Israëliëse gevechtsvliegtuigen – met de herkenbare blauwe davidster op de vleugels – kwamen als bliksemschichten op de grond af. David ging ervan uit dat zij ook de kerncentrale wat verderop als doel hadden. Tot zijn afgrijzen zag hij echter dat een van de vliegtuigen een lucht-grondraket in het hart van de moskee achter hem schoot. Ze kwamen een boodschap aan de Twaalfde Imam en zijn volgelingen brengen, maar met de moskee zouden ze ook Davids plan vernietigen.

Zijn instinct zei hem op te staan en weg te rennen, maar daarvoor was het te laat en nu moest hij doen wat hij kon om Javad Nouri te beschermen. Dat was zijn missie. Javad Nouri mocht absoluut niet sterven. David moest en zou de assistent van de Mahdi gewond maar levend – en David eeuwig dankbaar – terugbrengen. Dat was volgens David de enige kans om het vertrouwen van de Mahdi te winnen en zijn enige kans, hoe klein ook, om de hoogste kringen rond de Mahdi te infiltreren. Aan de andere kant: maakte het nog uit? De oorlog die hij had moeten voorkomen was zojuist uitgebroken. Aan beide kanten zouden ontelbaar veel slachtoffers vallen. De hele regio zou in vlammen opgaan. Wat kon David dan nog doen?

Plotseling schokte de grond onder hem door de explosies in het

complex. De minaretten begonnen te wankelen. De mensen begonnen weer te schreeuwen en vluchtten alle kanten op toen de eerste toren instortte, al snel gevolgd door de tweede. David bedekte zijn hoofd en beschermde Nouri zo goed hij kon. Toen de rook begon op te trekken draaide hij zich om en keek naar de chaos. Overal lagen mensen. Sommigen waren dood, anderen zwaargewond. David draaide Nouri om. De man zat onder het bloed en zijn ogen starden in het niets, maar hij haalde adem. Hij leefde nog!

Met getrokken wapens renden de bodyguards naar David toe. Hij hielp hen de man naar de witte SUV te dragen. De auto was zwaarbeschadigd door de autobom, maar hij kon nog wel rijden. Samen legden ze Nouri op de achterbank neer. Een van de mannen ging bij hem zitten terwijl de andere op de middelste bank plaatsnam. De derde sloot het portier af en ging op de voorste passagiersstoel zitten.

‘Wacht, wacht, jullie vergeten deze!’ riep David net voordat de bodyguard het portier dichttrok. Hij pakte de doos satelliettelefoons en gaf die aan de man. ‘Deze wilde de Mahdi hebben. Ze doen het niet allemaal, maar sommige wel.’

Toen pakte hij een pen en schreef snel zijn mobiele telefoonnummer op de doos. ‘Vraag de mensen van de Mahdi me te bellen om te vertellen hoe het met Javad is. En laat het maar weten als ik iets voor de Mahdi zelf kan doen.’

De bodyguard bedankte David en schudde hem de hand. Toen deed hij het portier dicht en wat er van de auto's was overgebleven reed snel weg.

David bleef alleen achter en opnieuw schokte de grond. Er waren nog meer Israëliëse gevechtsvliegtuigen aangekomen. Er werden nog meer raketten en bommen afgevuurd op het doel aan de andere kant van de bergen. Even kon David zich niet bewegen. Hij staaarde naar de rookwolken aan de horizon terwijl hij probeerde te bedenken wat hij nu moest doen.

Hij keek naar de straat, maar de taxi die op hem zou wachten was nergens te bekennen. David kon het de chauffeur niet kwalijk nemen: de mensen waren in paniek door de schoten, de autobom en de luchtaanvallen, en ze probeerden zich zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. David wist dat hij ook maar beter kon maken dat hij weg-

kwam. Hij wilde tenslotte niet door de politie worden opgepakt en ondervraagd. Hij had een missie. Hij had een plan. Zijn team rekende op hem. Hij moest zich concentreren, maar hij had medelijden met de gewonden om zich heen. Daarom draaide hij zich om en rende naar een bewaker, die nog maar net bij bewustzijn was. David hoorde al ambulancesirenes aankomen. Hij trok zijn jas uit en drukte daarmee op het gewonde been van de man. Ondertussen bad hij voor de man en vroeg hij de Heer hem te troosten en te genezen.

Nu kwamen de ambulances het terrein op en de ambulancebroeders keken snel welk slachtoffer het eerst hulp nodig had. In de chaos en verwarring zag David zijn kans schoon. Hij pakte het pistool van de gewonde bewaker en stopte dat in zijn zak. Toen liep hij naar de volgende bewaker, die met open mond en wijdopen ogen naar de hemel lag te staren. Toen David aan zijn pols voelde, voelde hij geen hartslag. Hij sloot de ogen van het slachtoffer en pakte toen snel diens reservemagazijn en walkietalkie.

Er waren nu ook brandweermannen die de verschillende branden probeerden te blussen en er kwamen steeds meer politieagenten aan. Zij waren bezig de plaats delict af te zetten en de enkele getuigen die niet waren gevlucht te ondervragen. David probeerde gebruik te maken van de chaos. Het laatste wat hij wilde was ondervraagd worden. Maar op dat moment schreeuwde er achter hem iemand. David draaide zich om en zag een oudere geestelijke met bloedspetters op zijn gewaad naar hem wijzen.

‘Met die man moeten jullie praten!’ zei de geestelijke tegen de agent. ‘Hij was hier toen het schieten begon. En ik denk dat hij iets van die dode man heeft afgepakt.’

De politieagent keek David aan en beval hem te blijven staan. Dat durfde David echter niet. De adrenaline spoot door zijn aderen terwijl hij zich omdraaide en de brandende ruïne die ooit een moskee was geweest in rende. De agent riep opnieuw dat hij moest blijven staan en kwam achter hem aan. Hij blies op zijn fluitje en vroeg via zijn walkietalkie om versterking.

2

Overal waar David in de ooit zo prachtige moskee door de dikke zwarte rook kon kijken zag hij een doolhof van ruïnes en vlammen die wel acht tot tien meter de lucht in schoten. Rennend door de doolhof – de hitte was ondraaglijk en zijn overhemd was binnen een paar seconden doornat van het zweet – zocht David wanhopig naar zonlicht en koele, frisse lucht. Hij wist dat er aan de andere kant van het complex nog een parkeerplaats lag. Als hij dit wilde overleven, moest hij deze vuurzee uit zien te komen, een auto zoeken en die op de een of andere manier weten te starten zonder door de Iraanse politie te worden opgepakt of doodgeschoten.

Hoe verder hij de brandende ruïne in liep, hoe banger hij werd om een doodlopende gang in te slaan of omsingeld te worden door gewapende agenten. Het brullen van de vlammen was oorverdovend en al snel kon hij het schreeuwen en de fluitjes van de agenten niet meer horen, maar hij twijfelde er niet aan dat ze hem nog steeds op de hielen zaten en hem al snel zouden inhalen.

Hij rende een gang in en kwam bij een splitsing. Na een schietgedje koos hij de linkergang. Onder het rennen haalde hij het pistool uit zijn zak om te kijken of het geladen was. Hij keek net op tijd op om een pilaar te zien instorten, waardoor zijn ontsnappingsroute was geblokkeerd. Als het een seconde later was gebeurd zou David het niet hebben overleefd. Als het twee seconden later was gebeurd was hij waarschijnlijk veilig geweest omdat zijn achtervolgers hem dan niet hadden kunnen volgen. Op dit moment kon hij echter niets anders doen dan teruggaan naar de splitsing.

Met het wapen voor zich uit gestoken rende David terug. Toen hij bij de splitsing kwam, zag hij twee mensen door de rook op zich af komen. Er klonk een schot en bijna tegelijkertijd hoorde David iets langs zijn hoofd suizen. Hij liet zich op de grond vallen, rolde opzij,

richtte en vuurde twee kogels af. De twee mannen vielen op de grond, maar David wist zeker dat zij niet de enigen waren. Hij rende de andere gang in, waar hij moest bukken om brandende balken te ontwijken, maar hij bereikte al snel de parkeerplaats aan de achterkant van het gebouw.

Daar was het een enorme chaos. Alle mensen waren in hun auto gesprongen en nu stond de hele parkeerplaats vast doordat iedereen tegelijk wanhopig probeerde het terrein af te rijden en de snelweg terug naar Qom of Teheran te bereiken. De voertuigen het dichtst bij David waren brandweerwagens en ambulances. Er stonden ook een paar politiewagens met zwaailicht bij de uitgang en een paar agenten in uniform probeerden de orde in het verkeer te herstellen. Dat leek op dit moment een onbelangrijke taak, maar David was blij dat de agenten het even te druk hadden om hem op te merken.

Op dat moment zag David ongeveer zeshonderd meter verderop twee politiemotoren de hoek om komen. Hij ging achter een berg puin op zijn hurken zitten en hoopte dat niemand hem had gezien door de rook. Op dit moment keek niemand in zijn richting. De motoragenten kwamen snel dichterbij, vertraagden en reden over de parkeerplaats, vast en zeker op zoek naar David. Blijkbaar kregen ze via de radio een bericht, want ze stopten, stapten van hun voertuig en renden met getrokken wapen naar de andere kant van het complex. David pakte de walkietalkie van de bewaker. Hij zette hem zacht en hield hem dicht bij zijn oor. Eerst hoorde hij alleen ruis, en toen de stem van iemand die schreeuwde dat de verdachte het laatst was gezien aan de westelijke kant van het complex. Dat kon niet over hem gaan, want hij was aan de oostelijke kant. Hij maakte gebruik van de situatie omdat de verwarring niet lang zou duren.

David rende naar de motoren. Geen van beide liep nog en geen van de agenten had de sleutel in het contact laten zitten. David ging bij de eerste motor op zijn hurken zitten en ging aan de slag: hij pakte zijn zakmes, maakte daarmee de kilometerteller open, haalde een paar snoertjes achter de meters vandaan en knipte snel vijftien centimeter draad af. Toen liet hij de motor omvallen en strippte beide uiteinden van de draad. Het mes ging weer in zijn zak en hij rende naar de tweede motor, waar hij al snel de drie gekleurde snoeren van het con-

tact vond. Hij volgde ze naar de achterkant van de motor tot hij bij een kleine plastic verbinding met een tweede stel snoeren kwam. Snel keek hij om zich heen en toen hij niemand zag maakte hij de verbinding los, boog het stuk snoer dat hij uit de andere motor had gehaald tot een U-vorm en stak beide kanten in de verbinding. Het duurde even voordat ze contact maakten, maar na een paar angstige seconden hoorde David een klik. Hij keek naar de koplamp. Die was aan. Hij sprong op de motor en drukte op de startknop. De motor begon te brullen.

Op dat moment zag David de twee agenten van de andere kant van het complex naar de parkeerplaats komen rennen. Ze leken even verbijsterd te zijn omdat iemand probeerde een politiemotor te stelen, maar toen trokken ze als één man hun wapen en begonnen te schieten. David pakte zijn eigen pistool en beantwoordde het vuur, waarop beide mannen snel dekking zochten. Hij draaide zich om en schoot twee kogels in de benzinetank van de omgevallen motor. Toen de brandstof uit het voertuig spoot, schoot David opnieuw. De kogel veroorzaakte een vonk, de benzine vatte vlam en de tank ontplofte, waardoor de stukken metaal alle kanten op schoten.

Nu racete David naar de uitgang. Hij slalomde tussen de auto's, busjes en touringcars, die probeerden het complex te ontvluchten, door en al snel reed hij over de lokale weg, waarvan hij vreesde dat er veel politie zou zijn. Gelukkig kwam hij zonder problemen bij de oprit van snelweg 7, waar hij met honderdveertig kilometer per uur in noordelijke richting – in de richting van Teheran – reed. Op dit tijdstip was er niet veel verkeer, alleen nu en dan een legerkonvooi. Niemand leek hem echter op te merken. Zijn gezicht was niet verborgen onder een helm en omdat hij ervan uitging dat de twee agenten al om versterking hadden gevraagd, had hij verwacht dat hij elk moment op een wegversperring kon stuiten. Maar hij leefde nog. Op dit moment was hij vrij en onderweg naar de schuilplaats van de CIA in Karaj, een stad ten noordwesten van Teheran, waar zijn team op hem zou wachten.

Op dat moment zag David een aantal F-15E Strike Eagles over de horizon voor hem vliegen. De toestellen die op ongeveer drie kilometer hoogte vlogen maakten een bocht naar links en vlogen in een

boog om de bergen links van David heen. Plotseling leek de lucht te ontploffen door het luchtafweergeschut dat was verborgen achter een paar struiken wat verderop. David keek met open mond naar de Israëlische vliegtuigen die snel heen en weer en op en neer bewogen om de projectielen te ontwijken en tegelijk probeerden hoogte te winnen. Hij juichte toen een van de Strike Eagles bijna recht omhoog schoot, als een spaceshuttle onderweg naar de stratosfeer. Maar toen een tweede toestel hetzelfde probeerde, zag David de staart geraakt worden door een lichtspookogel. Er kwam rook uit het toestel en het vliegtuig kon niet meer klimmen. David zag dat een van de motoren in brand stond. Het toestel draaide oncontroleerbaar rond en viel naar beneden. David kon zich niet voorstellen dat de mensen in het vliegtuig dit zouden overleven: het toestel vloog op ongeveer een kilometer hoogte en suiste met een enorme snelheid op de grond af.

Toen schoot het dak van het vliegtuig weg en zowel de piloot als de schutter sprong eruit. Twee parachutes klapten open en een paar tellen later raakte de F-15 de grond en ontplofte in een enorme bal van vuur die even oogverblindend als beangstigend was. Davids opluchting om de ontsnapping van de twee mannen verdween al snel toen hij beseftte wat de mannen te wachten stond als ze door de Iraniërs opgepakt zouden worden. Zonder tijd te verliezen nam hij de volgende afslag en racete naar een plek in de woestijn net buiten industriegebied Shokohie, waar de mannen volgens hem zouden moeten landen.

David reed in een wijde boog om de fabrieken, pakhuizen en restaurants heen zodat hij geen lokale agenten zou tegenkomen. Hij reed langs een aantal zijstraten en verliet toen de weg. Links van hem kon hij de brandende restanten van de Strike Eagle zien en ruiken, en wat verderop zag hij de eerste parachute. David stapte af en riep in het Engels tegen de Israëli dat hij een Amerikaan was en geen Iraniër, maar hij kreeg geen antwoord. Nog een paar keer riep hij, maar nog steeds kreeg hij geen antwoord. Zou de man ernstig gewond zijn geraakt tijdens de landing? Of hield hij zich verborgen om David te bespringen?

Even overwoog David zijn wapen te trekken, maar hij bedacht zich.

In plaats daarvan stak hij zijn handen in de lucht en bleef hij in het Engels roepen. Daar zag hij een been onder een parachute uit steken. Voorzichtig kwam hij dichterbij en hij bleef in het Engels roepen dat hij een Amerikaan was zonder kwade bedoelingen. Toen hij eindelijk bij de Israëli kwam en de parachute van zijn gezicht trok, was echter direct duidelijk dat de man dood was. Zijn hele lichaam was verbrand en zijn gezicht was onherkenbaar verminkt. De stank van het verbrande vlees was afgrijselijk, maar David dwong zichzelf te zoeken naar een identiteitsbewijs. Dat vond hij echter niet. Alles wat de man bij zich had gehad was verbrand.

David rende terug naar de motor en reed langzaam verder om de tweede parachute te zoeken. Na een paar minuten vond hij hem. Hij parkeerde de motor bij een paar rotsblokken, zette de motor uit, verwijderde de draad en stopte die in zijn zak. Toen liep hij in het Engels roepend op de parachute af. Er was echter niemand te bekennen. Hij keek achter de rotsblokken, maar ook daar vond hij niemand.

De satelliettelefoon in Davids zak begon te trillen. Hij haalde hem uit zijn zak en nam op.

‘Waar ben jij nou weer mee bezig?’ klonk een stem aan de andere kant. Hoewel de man zijn naam niet had gezegd wist David direct wie het was: Jack Zalinski, zijn baas van de CIA.

‘Ik probeer het leven van een Israëlische gevechtspiloot te redden,’ antwoordde David. ‘Is dat een probleem?’

‘Dat is niet jouw missie,’ zei Zalinski.

‘Heb je liever dat de Iraniërs hem te pakken krijgen?’ vroeg David. ‘Weet je dan niet wat ze met hem zullen doen?’

‘Weet jij niet wat ze met jou doen als ze jou te pakken krijgen?’ riep Zalinski. ‘Wat denk je dat de Mahdi zal doen als de Revolutioinaire Garde hem het halfdode, zwaar verminkte lichaam van een van de waardevolste undercoveragenten van de CIA brengt? Er is al een Iraans Bijzonder Bijstandsteam onderweg uit het zuiden en er is een helikopter vol zwaarbewapende commando’s opgestegen op de luchtmachtbasis ten zuiden van Qom. Stap op die motor en maak dat je wegkomt voordat ze je te pakken krijgen! Dat is een bevel!’

David wilde er iets tegen inbrengen, maar hij wist dat Zalinski gelijk had. Hij verbrak de verbinding en rende terug naar de motor,

waar hij net het snoertje terug wilde stoppen toen hij van achter een klap tegen zijn hoofd kreeg.

Zijn blik werd wazig en voordat hij doorhad wat er gebeurde lag hij op zijn rug in de loop van een 9mm pistool te kijken.

‘Wie ben je?’ vroeg een man, van wie David alleen een schaduw zag, in accentloos Farsi.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg David. Langzaam werd de wereld om hem heen weer scherp.

‘Niet bewegen of ik schiet een kogel door je kop,’ zei de man.

David knipperde met zijn ogen en toen hij weer scherp kon zien zag hij dat het de piloot van de Strike Eagle was.

‘Ik ben niet Iraans,’ antwoordde hij in het Engels. ‘Ik ben Amerikaan. Ik wilde proberen je te redden.’

De Israëli schrok zichtbaar van het Engels, maar hij geloofde Davids verhaal niet.

‘Je rijdt op een politiemotor.’

‘Die heb ik gestolen,’ zei David. ‘Zie ik eruit als een politieagent?’

‘Je hebt een walkietalkie van de politie en een pistool dat speciaal voor de Iraanse politie is gemaakt,’ zei de Israëli. ‘Waarom heb je een satelliettelefoon bij je?’

‘Omdat ik Amerikaan ben,’ zei David. ‘Luister, ik heb niet veel tijd. Er is een Bijzonder Bijstandsteam onderweg, en er is een helikopter van de Revolutionaire Garde naar me op zoek. Ik kan je helpen hier weg te komen en je naar een schuilplaats brengen, vanwaar je het land kunt verlaten. Maar dan moeten we nu vertrekken.’

‘Ik geloof je niet,’ zei de Israëli.

‘Dat kan me niet schelen,’ antwoordde David. ‘Het is waar en als we niet snel vertrekken zullen we allebei een bijzonder pijnlijke en bloedige dood sterven.’

Davids hart klopte in zijn keel. Het was duidelijk dat de Israëli hem nog steeds niet geloofde. Dat kon hij hem ook niet kwalijk nemen, maar ze moesten echt opschieten.

‘Goed,’ zei de piloot, ‘als je het zo wilt...’ Hij trok de haan van zijn pistool naar achter en wilde net schieten toen er links van David een schot klonk. De piloot was in zijn hoofd geschoten door een scherp-schutter die ergens op zo’n honderd meter afstand tussen de rotsen

moest zitten. Daar zou David zich in elk geval hebben verscholen als hij de schutter was. Hij pakte het pistool dat uit de hand van de Israëli was gevallen en dook weg achter een rotsblok. Op dat moment klonken er nog twee schoten.

Toen hoorde David een helikopter over de bergen aankomen. Terwijl hij zich zo klein mogelijk maakte zag hij hem vliegen. Zijn hart bonsde tegen zijn ribben en zijn handen begonnen te trillen. Hij keek om zich heen, maar hij kon zich nergens verbergen.

De helikopter bleef in de lucht hangen. David zag de zijdeur opengaan en een van de commando's laadde .50 kogels in een machinegeweer. David richtte en schoot zijn hele magazijn leeg. Geen van de kogels raakte zijn doel. Blijkbaar was de helikopter net ver genoeg weg. De commando richtte het machinegeweer op David en glimlachte.

Toen hoorde David echter een hoge fluittoon uit het westen komen. Plotseling explodeerde de helikopter en hij viel uit de lucht. David, die zich voorbereidde op de dood, kon zijn ogen niet geloven. Wat was er gebeurd?

Die vraag werd beantwoord door een Israëlische Strike Eagle die langs hem schoot en weer richting de stratosfeer vloog. Hij had zijn collega gewroken en was weer verdwenen. David keek de gloed van de F-15E na en dwong zichzelf terug naar het heden. Hij had geen idee waar de scherpshutter was, maar hij bad dat die ook afgeleid was door de aanval en het wegvliegende gevechtsvliegtuig.

Dit was zijn enige kans. Hij zou geen tweede krijgen. David rende naar de motor, plaatste het snoertje terug, sprong erop en gaf gas. Binnen tien seconden was hij weg.

Hij had de oorlog niet kunnen voorkomen. Hij had geen van beide Israëlische mannen kunnen redden. Maar hoe verwonderlijk het ook was, hij was niet opgepakt of gedood, en op dit moment was dat meer dan genoeg.

Zondag

Van de auteur van *De Twaalfde Imam* en *Operatie Teheran*

Israël heeft een aanval op Iran uitgevoerd en daarbij alle nucleaire bases uitgeschakeld. De Twaalfde Imam kondigt nietsontziende wraakacties aan. De president van de VS, William Jackson, dreigt een motie van de VN Vredesraad te steunen die de Joodse Staat scherp veroordeelt. Intussen heeft CIA-agent David Shirazi als infiltrant in het Iraanse regime informatie onderschept waaruit blijkt dat twee Iraanse kernkoppen zijn veiliggesteld op een geheime locatie. Terwijl het gevaar op raketinslagen toeneemt en de machthebbers steeds vijandiger worden, moeten David en zijn team de kernkoppen zien te lokaliseren. Voordat zich een mondiale ramp zal voltrekken.

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thriller-auteur. Als voormalig veiligheidsadviseur voor o.a. Benjamin Netanyahu kent hij de wereld waarover hij schrijft van binnenuit. Van zijn titels zijn wereldwijd miljoenen verkocht. www.joelrosenberg.com.

'Wat een ongelooflijk spannend boek! Je blijft maar lezen. Wegleggen is geen optie. *Operatie Teheran* is een typisch race-tegen-de-klokverhaal met politieke en religieuze diepgang zonder ook maar ergens echt clichématig te worden.'
– *Nederlands Dagblad over Operatie Teheran*

